

KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund

Nr. 16.

20. September 1905.

21. Aarg.

Vore Tjenestepiger.

Vore Tjenestepiger har begyndt at organisere sig, og det maa være af den største Interesse for os alle i Almindelighed og for Kvinderne i Særdeleshed at følge denne Bevægelse og dens Udvikling.

Naar Husmødre hører, at Tjenestepigerne har dannet Fagforening, vil deres første Tanke maaske ofte være den, at „Tjenestepigerne da ogsaa bliver værre og værre“, og „nu bliver det da vanskeligere at holde Piger end nogen Sinde før“. Hvis de imidlertid søger at sætte sig ind i, hvad Tjenestepigesagens Midler og Formaal er, saa vil de sikkert faa et helt andet Indtryk.

Der er i Aar udkommen en lille Piece, som bør spredes viden om, og som Husmødre — ikke mindst de utilfredse — bør læse. Den hedder: „Tjenestepigesagen — Træk af en Tjenestepiges Oplevelser samt Beretning om Københavns Tjenestepigeforenings Virksomhed i Femaaret 1899—1904“.

Den er udgivet af Københavns Tjenestepigeforening, er i Kommission hos Boghandler Frimodt, Købmagergade 62 og kan faas i alle Boglader samt i Foreningens Kontor, Rosenborggade 13. Prisen er 50 Øre.

Forordt er skrevet af en Husmoder, Professorinde *Ellen Plum*, som kun har gode Ord for Tjenestepigeforeningen og for dens Formand, Frk. *Marie Christensen*, hvis „ihærdige og dog besindige Maade“ at gribe Sagen an paa hun fremhæver, og hun slutter med at udtale det Haab, at „Tjenestepigeforeningen stadig maa have Fremgang, og at den altid maa ledes fremad i den samme fornuftige Aaåd som hidtil“.

Derefter fortæller Frk. Marie Christensen i en Indledning „Træk af en Tjenestepiges Oplevelser“. Det er om sig selv, hun fortæller.

14 $\frac{1}{2}$ Aar gammel kom hun ud iblandt fremmede Mennesker for at sørge for sig selv.

Hun fik flere daarlige Pladser, hvor hun døde meget ondt — Sult, Kulde, hensynsløs Behandling og Overanstrengelse. Disse Trængselsaar satte dybe Spor i hendes Sind; hun siger derom: „De bitre Tanker, der skabtes i mit Sind imod disse Mennesker, som var Skyld i, at jeg havde det saa slet, og som dog forlangte, at jeg skulde være mild og venlig, udslettes aldrig“.

Saa skete der noget, som fik den største Betydning for hende og vel ogsaa for den Sag, som senere blev hendes Livssag — hun fik en god Plads, fandt, som hun selv siger, hvad hun helst straks skulde have fundet: en Kvinde, hun i Ordets bedste Betydning kunde kalde Husmoder. Ved uvilkaarlig at sammenligne de Erfaringer, hun nu gjorde, med sine tidligere bitre Oplevelser vaagnede hun til Bevidsthed om, at der i Tjenestepigernes Stilling var noget, der ikke var, som det skulde være, og at det ikke nødvendigvis behøvede at være saaledes. Der var noget, der baade kunde og skulde rettes. Hun tænkte ikke alene paa sig selv, men paa de mange andre unge Piger, der gik ad de samme tunge Stier, som hun havde traadt. Det Ønske vaagnede hos hende: „Gid jeg kunde hjælpe dem, saa at de kunde faa det, som jeg nu har det“. Hun var da 20 Aar gammel.

Imidlertid bevirkede indtrufne Omstændigheder, at hun maatte forlade sin gode Plads. Hun var atter saa uheldig at komme i en daarlig Plads; men „nu var jeg bleven en anden; jeg var ikke mere den blindt lydende, der modtog alt“.

Hendes Tanker kredsede bestandig om dette, at der burde gøres noget. De Forhold, hun var kommen under, var af en saadan Art, at hun følte sig som under Trælleaag; det stærke ydre Tryk og den indre Selvstændighedsfølelse, som var vakt i hende, skaffede sig Udtryk i følgende kraftige og patetiske Ord: „Gid jeg en Dag kunde løsne Danmarks